

med et saadant Udvalg egentlig forbi, jeg mener, at dets Virksomhed bliver af saaringe Betydning, at det i og for sig ikke har meget at sige. Det, vi frygte for, er imidlertid dette, at dette Udvalg paa den anden Side ikke vil blive eller kan blive bestemt paa en saadan Maade, at det i og for sig virkelig kan løse den Opgave, der stilles. Dernæst frygte vi for, at der let kan opstaa Kollisioner mellem de forskellige Udvalgs Medlemmer, og endelig til lyvende og sidst frygte vi, da Udvalget dog kun kan komme til at gøre indirekte Indstilling til Tinget, for, at der da kan komme ikke saa Tilfælde, hvor maaste netop de Ændringsforslag, der ere komne frem paa den Maade, snarere ville være skadelige end gavnlige. Jeg tror i det hele taget ikke, at et saadant Udvalg kan være til nogen væsentlig Nytte, og jeg vil derfor ønske og foreslaa, at der ikke bliver nedsat noget Udvalg, men jeg udtaler udtrykkeligt, at naar vi skulle have et saadant Udvalg, mener jeg, at man hellere maa tage Udvalget med den Myndighed, som Flertallet vil give det end det foreliggende Forslag. Jeg anbefaler altsaa dette som Ændring, men anbefaler til Slutning at stemme mod hele den Del af Udvalgets Indstilling.

Ordføreren (Trier): Maa jeg blot sige et Par Ord til den ærede foregaaende Taler. Det er jo ganske vist, at et Udvalg som dette væsentlig faar en raadgivende Indflydelse, men er det ikke ogsaa ethvert andet Udvalgs Opgave kun at være raadgivende, raadgivende over for Tinget, som kan vedtage eller forkaste dets Indstillinger. Forskellen er altsaa kun den, at her finder denne Raadgivning Sted paa et noget tidligere Trin af Forhandlingerne. Men naar vi ere enige om, at praktiske Grunde tale for, at Løsningen af denne Opgave helst maa henlægges til dette tidligere Trin, forekommer det mig ikke, at man i og for sig vil kunne gøre det til en Indvending, at Udvalget kun bliver raadgivende. Der er Grund til at tro, at denne Raadgivning vil faa en Betydning for de Udvalg, med hvilke Sprogudvalget forhandler, og dertil kommer jo ogsaa for de Raad, det saglige Udvalg henstiller til Tingets Afgørelse. Lige over for Spørgsmaalet om, at man ikke vil kunne besætte et saadant Udvalg, maa jeg henholde mig til, hvad jeg før sagde. Hvis det virkelig er en Opgave, Tinget ikke kan vige fra sig, at sende Lovforslagene fra sig i en forsvaerlig Form, maa Tinget ogsaa staae de Kræfter til Beje, gennem hvilke denne Opgave kan løses. Det forekommer mig ikke, at man ret vel paa Forhaand bør udtale en

Falliterklæring i den Henseende. Vi kunne ikke skyde Sagen fra os og sige, at den vedrører ikke Tinget, den maa Tinget lade gaa, som den bedst kan, uden direkte Kontrol eller uden Forsøg paa at gribe ind.

Hvad Spørgsmaalet om Kollision angaar, tror jeg, at Indvendinger i den Retning maa være afvæbnede ved den Form, Forslaget nu har faaet. Der vil jo i Virkeligheden ikke kunne blive Tale om Kollision, netop fordi der ikke er Tale om to ligeberettigede Udvalg, der have at gøre Indstilling. Det vil i hvert Tilfælde, hvor der er nedsat Udvalg i Sagen, blive dette Udvalg, som afgør, hvorvidt det vil optage Sprogudvalgets Forslag eller ikke. Kollision synes mig derved at være afstaaet. — Og naar det endelig fremhæves, at der jo er en Mulighed for, at de Ændringer, der foreslaas af et saadant Udvalg, kunne være mere til Skade end til Gavn, ja, saa ved jeg ikke andet at sige dertil, end at hvis de accepteres af det saglige Udvalg og komme frem for Tinget, maa Tinget forkaste dem, hvis det viser sig, at de ere til Skade og ikke til Gavn. Det vil jo aldrig kunne udelukkes, at et Udvalg paa et eller andet Punkt vil kunne gøre noget, som Tinget ønskede anderledes gjort, og vi ere jo ogsaa paa andre Omraader vante til at se, at Tinget ikke blindt følger enhver Indstilling fra et Udvalg. Hvis det i og for sig en Gang for alle skulde være givet, at saadanne mislykkede Ændringsforslag ikke kunde være mulige, ja, saa vil jeg indrømme, at Tinget maaste ikke havde Kræfter til at besætte et saadant Udvalg med, thi saa maatte det være sproglige Engle og ikke sproglige Mennesker, der skulde sidde i et saadant Udvalg. Men jeg mener heller ikke, at man kan forlange mere, end at Udvalget med Opbydelse af den sproglige Evne og den sproglige Takt, der staar til dets Raadighed, arbejder paa Løsningen af denne Sag, hvor det kun har raadgivende Stemme, men saa ogsaa maa staa sig til No med, at der er Høj over Høj, og at det i sidste Instans bliver Tinget selv, der kommer til at afgøre, hvorvidt et Forslag skal vedtages eller forkastes. Jeg anbefaler vedblivende at nedsette et Udvalg, der i al Stillsærdighed maaste vil gøre sig selv overflødig, og som i hvert Fald vil kunne arbejde paa at styrke den almene Interesse i Tinget for at faa denne Side af Lovarbejdet ført igennem paa bedst mulige Maade.

W. Dinesen: Naar jeg har bedt om Ordet, er det som en af Forslagsstillerne til det oprindelige Forslag, der jo gif ud paa,